časopis
založeno 2002
č. 20
říjen
2007

www.zsbrok.cz - oficiální webové stránky školy

ČTVERKA

Úvodní slovo šéfredaktora

Milí žáci, vážení učitelé a ostatní zaměstnanci školy, vážení rodiče a přátelé školy,

právě dostáváte do rukou další číslo našeho školního časopisu ČTVERKA. A protože je to číslo jubilejní, v pořadí již dvacáté, dovolil bych si v úvodu připomenout některá fakta, představte si, už pětileté historie tohoto časopisu, kdy kompletní sbírka všech jeho čísel se stává pomalu vzácností.

Časopis ČTVERKA byl založen v září roku 2002. U jeho zrodu byli mimo jiné páni učitelé Petr Zatloukal, od něhož pochází název časopisu, a také pan učitel David Pizur, který vykonával až do roku 2005 funkci šéfredaktora, než ho vystřídal ve funkci již zmíněný pan učitel Zatloukal. Ten vedl náš školní časopis po dobu dalších dvou let až do června roku 2007.

Redakce se od počátku snažila o pestrost časopisu. ČTVERKA měla být určena co nejširšímu spektru čtenářů, od nejmladších žáků až po jejich rodiče, prarodiče. Tomu odpovídala i skladba příspěvků, které zahrnovaly jak zábavné texty, lušťenky a křížovky, tak i naučné texty či náročnější povídky a úvahy. Opírala se v zásadě o původní tvorbu žáků, ale i učitelů, která byla pochopitelně doplňována nejrůznějšími aktualitami z výchovně vzdělávací činnosti školy.

Po dobu své existence časopis celkem čtyřikrát změnil svou grafickou podobu přebalu. Ta poslední, z předposledního 19. čísla, by měla reprezentovat náš časopis i nadále. ČTVERKA vycházela zpravidla čtyřikrát v jednom školním roce, vždy zdarma a v průměrném nákladu 550 výtisků, ze kterých 50 pravidelně dostává Domov důchodců Bruntál.

Za zmínku stojí také samotné postavení časopisu v současnosti. Je totiž na škole naprosto finančně nezávislý díky silnému sponzorskému zázemí tiskárny APRO Bruntál od již uvedeného 19. čísla, což není zcela běžné u tiskovin podobného charakteru. Nelze opomenout ani úzké propojení časopisu s oficiálními školními webovými stránkami www.zsbrok.cz, s nimiž by i v budoucnosti měl časopis korespondovat ve smyslu vzájemného doplňování se při zachování původního záměru časopisu.

Co říci závěrem? Snad jen to, že děkujeme všem, kteří se jakkoli v minulosti podíleli na úspěšné existenci tohoto oblíbeného periodika a také těm, kteří i v budoucnosti svým dílem do ČTVERKY přispějí.

Za redakci časopisu
Jiří Schneider, šéfredaktor

Kompletní sbírka všech 19 čísel ČTVERKY v rukou našich žáků 6.A, fotografoval Tomáš Bartoš, hlavní fotograf ZSBROKU a redakce ČTVERKY, žák 9.B

Fotografie všech tří šéfredaktorů ČTVERKY

Současné složení redakce ČTVERKY

- Mgr. Jiří Schneider, učitel 1. stupně, šéfredaktor
- Bc. David Pizur, učitel informatiky a výpočetní techniky, vedení webových stránek ZSBROK, technická podpora, zástupce šéfredaktora
- Mgr. Alena Buráňová, Mgr. Zdeněk Krakovský, učitelé českého jazyka, jazyková korektura
- Marie Klívarová, žákyně třídy 5. A, zástupce žáků 1. stupně
- Sára Šopíková, žákyně třídy 8. A, zástupce žáků 2. stupně
- Tomáš Bartoš, 9. B, fotograf

Maruška Klívarová

Sára Šopíková

Tomáš Bartoš

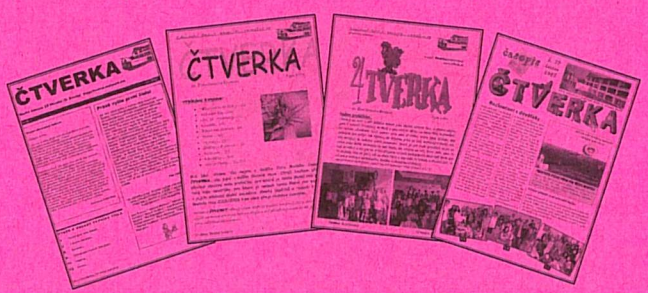

Městské noviny Náš domov uvedly koncem měsíce srpna rozhovor s ředitelem školy panem Janem Zaoralem. Zde přinášíme úplné znění rozhovoru.

Otázky pro ředitele základních škol v Bruntále k zahájení školního roku

Jak je vaše škola připravena na zahájení školního roku?

Jak po materiální, tak po personální stránce jsme připraveni. Můžeme bez problému zahájit výuku.

Co jste dělali během prázdnin? Probíhala nějaká údržba?

Provedli jsme zásadní úpravu sociálního zařízení, které bylo dlouhodobě v havarijním stavu. Vymalovali jsme také řadu tříd a doplnili je novým školním nábytkem. Z věcí nemateriální povahy se nám podařilo udržet školní webwww.zsbrok.cz v provozu. To znamená, že byl pravidelně aktualizován i v době prázdnin.

Kolik budete mít prvňáčků a kolik žáků celkem?

Prvňáčci už to u nás znají, byli tady kromě zápisu v únoru tohoto roku také na akci „škola nanečisto", takže se budou cítit už jako ve své škole a nastoupí v počtu 53. Ve školním roce 2007/2008 budeme mít v 18 třídách 451 žáka.

Pociťujete úbytek dětí v lavicích?

Patříme naštěstí k těm šťastným školám, kterým se úbytek dětí dosud spíše vyhýbá. Úbytek tříd a žáků je ale cíleně a dlouhodobě plánován.

Foto: Tomáš Bartoš, 9.B

Máte dostatek učitelů? Co mladí lidé po škole? Hlásí se k této profesi?

Učitelský sbor naší školy považuji za stabilní a kvalitní. Mladí učitelé tvoří u nás přibližně čtvrtinu sboru a se svou profesí se - alespoň dle mého soudu - rádi a plně identifikují.

Připravujete nějaké změny, významné akce v průběhu školního roku?

Nejdůležitější změnou, týkající se žáků, učitelů, ale i rodičovské a veškeré veřejnosti, je zahájení a uplatňování Školního vzdělávacího programu, a to v 1. a 6. ročníku. Tento nový program připravili tak, jako na všech základních školách, všichni pedagogové. Byla to usilovná práce po dobu dvou let nad rámec běžných pracovních povinností - děkuji touto cestou všem našim učitelům.

Událostí nemalého významu je bezpochyby otevření Univerzity třetího věku, pro kterou bude naše škola vytvářet kompletní zázemí.

Na co se nejvíce těšíte?

Na všechny dobré a příjemné lidi, to znamená na své spolupracovníky. Vedle toho pevně věřím, že se na nový školní rok těší i naši žáci. Když už ne všichni, alespoň jejich většina.

Podzimní vycházka 2.B na Uhlířský vrch

Ve středu 26.září se naše třída s paní vychovatelkou Lukeštíkovou a paní učitelkou Křenkovou vydala na Uhlířský vrch. Cestou jsme plnili přírodovědné úkoly a dozvěděli se i různé zajímavosti o místní krajině. Spadlo sice pár kapek, ale jinak se nám výlet vydařil a odpočinuli jsme si ten den od školních lavic.

Dáme Vám pár otázek a zkuste si na ně odpovědět.

Jaká je nadmořská výška Uhlířského vrchu?

Z jakého kamene je skála?

Kolik zastavení má Křížová cesta?

Jak se jmenuje řezbář, který se podílel na vzniku zastavení?

Jak se jmenují stromy, které lemují cestu ke kostelu?

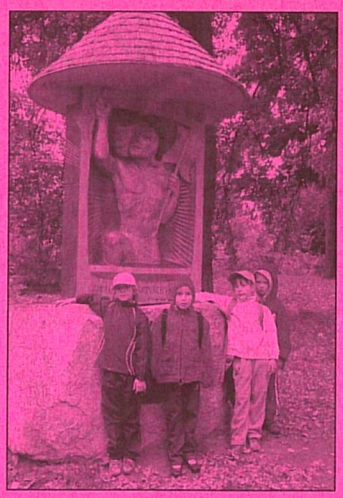

Jak se jmenuje kostel na Uhlířském vrchu?

A mohli bychom v otázkách ještě pokračovat. Ale zkuste i vy vymyslet třeba nějakou záludnou otázku o naší místní krajině. Dáme ji na náš školní web a do školního rozhlasu a pak vyhodnotíme správné odpovědi. Návrhy noste do 2.B.

Irina Křenková, třídní učitelka 2.B

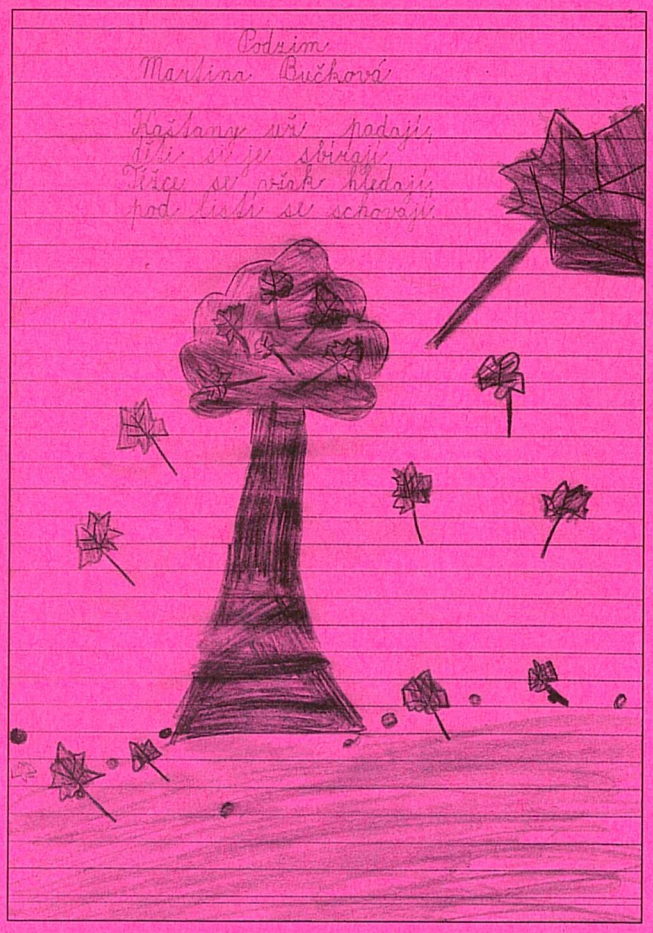

BYLA TO JEN NEVINNÁ DĚTSKÁ HRA

Slunce zlatavě, zlehka a tak trochu ležérně probřeskovalo nad vlnící se modrou a klidnou hladinou Mušovských jezer. V dáli dokreslovaly letní idylu malebného kraje jižní Moravy na Břeclavsku Pálavské vrchy a uprostřed prostředního jezera velkého vodního díla údolních nádrží, zvaných Nové Mlýny, čnící věžička kostelíka ze zaniklé zatopené obce Mušov. Snad právě proto každoročně lákají novomlýnská jezera tisíce návštěvníků do přilehlého příjemného kempu s písečnou pláží a stejně tak lákají hosty také pro svou výbornou polohu na silniční spojnici Brno-Mikulov-Vídeň. Bylo tomu tak i v létě roku 1983, kdy se odehrál můj příběh, ve kterém šlo o dva mladé životy. Bylo mi tehdy třináct let.

„Rychle skoč do vody!“ ozývalo se opakovaně se zářivým smíchem z mých úst a z úst mé o dva roky mladší sestřenice Kamily při našich legračních hrátkách na vodě s nafukovacím lehátkem. Naše společná hra působila velmi neškodně, a to i v okamžiku, kdy se začal nejprve velmi pozvolna, ale po chvíli už zcela zřetelně zvedat prudký vítr, přinášející z dáli černé bouřkové mraky. Hrátky, spojené s neustálým seskakováním a opětovným naskakováním na lehátko, pokračovaly nevinně dále i bez jakéhokoliv povšimnutí, že jsme se rychle a nebezpečně vzdalovali stále více od břehu, kde na dece seděli naši rodiče. Počasí se najednou zhoršilo tak, že v zápalu hry jsme při našem posledním společném seskoku do vody náhle nebyli ve stavu schopni lehátko dostihnout. Ocitli jsme se tak pro nás ve zcela odůvodněném strachu z možné reakce rodičů nad jeho případnou ztrátou a snažili jsme se je ze všech sil přece jen dostihnout. Jenže vítr byl v nerovném boji silnějším soupeřem než my. Nadzvedával prudce lehátko nad hladinu a dokonce je celé otáčel a házel jím po hladině od nás pryč jako papírkem dále a dále od břehu směrem až do středu jezera. Tam jsme nakonec po urputném a vyčerpávajícím boji přece jen „neposlušné“ lehátko dostihli a posadili se na ně. Jenže právě v tomto okamžiku nečekaně nastávaly právě ty nejdramatičtější chvíle našeho příběhu, které jsme sice my, jako děti, nevnímaly, avšak o to více je vnímali naši rodiče, kteří se nám již dávno mezitím vydali na pomoc.

Protože sami nebyli dobrými plavci, kontaktovali ihned pobřežního vodního záchranáře. Ten však k jejich velkému podivení neměl k dispozici záchranný člun a jen stroze konstatoval: „Jestliže se děti dostanou až k samotné propusti, kde jsou značně silné vodní víry, může to s nimi špatně skončit.“ Tento hrozivý výrok a stále se ztrácející siluety našich postav na jezeře okamžitě nasměroval naše rodiče k dalšímu kroku - pokusu o záchranu ze strany policie (pozn.: tehdy veřejné bezpečnosti). Její příslušník bez okolků nastartoval motocykl, aby se po silnici, procházející střední hrází mezi prvním a druhým jezerem, co nejvíce přiblížil k údajnému místu, kde jsme se, dle slov záchranáře, měli nacházet, neboť naše siluety již mezitím zcela zmizely z dohledu ze břehu. Zdálo se, že utrpení rodičů, v minutách prožitých v rychle se rozprostírajícím a nelítostném strachu v jejich mysli, mohlo již skončit. Avšak příslušník policie se vrátil zpět na pláž s přesvědčivým tvrzením: „Žádné malé děti s lehátkem jsem na hladině prvního jezera neviděl.“

Vítr neustával a přes všechnu naši snahu vrátit se na lehátku zpět ke břehu nás unášel po hladině ze středu jezera obráceným směrem skutečně k samému okraji hráze, k vodní propusti. Scházelo už prý jen několik málo metrů do míst, kde se stáčely první vodní víry. Jak se však naštěstí ukázalo, nebyli jsme s Kamilou v tomto skutečně nerovném zápase s větrným i vodním živlem sami. Jen o malý kousek od nás se objevil muž na windsurfingu, který sváděl patrně podobný boj a který odvrátil naši cestu k možné smrti zpět na cestu do života. „Chytněte se desky!“ volal na nás od plic a hned poté obrátil naši cestu po větru s lehátkem ne zpět ke břehu, ale doleva ke hrázi, především však pryč od propustí. To už se ještě vyděšenější naši rodiče vydali po hrázi společně se záchranáři na třetí pokus o pomoc.

Ani přesně nevím, proč jsme toho neznámého muže tak spontánně uposlechli, vždyť vítr už pomalu ustával a my jsme vůbec netušili, jak blízko bylo od nás tak velké nebezpečí. Vnímali jsme pouze skutečnost, že jsme stále daleko od břehu a z dosahu našich rodičů. Jenže právě dětská duše vnímá blížící se nebezpečí asi vždy jinak než dospělá. Dnes s odstupem času si z tohoto příběhu se šťastným koncem pamatuji také to, že jsem tehdy dostal od svého otce pár posledních pohlavků v životě. Cítil jsem tu skutečnost tenkrát jako velkou křivdu. „Vždyť jsem chtěl zachránit nafukovací lehátko!“ křičel jsem, z mého pohledu oprávněně, na svého otce. Avšak jako rodič dvou dětí teď už vím, že to byl ze strany mého otce pouhý projev prožité naprosté bezmoci, beznaděje a duševního vyčerpání. Mrzí mě o to více, že jsem mu to nikdy neřekl a už ani neřeknu, protože již není mezi námi. *Jiří Schneider*

SEDMÁCI VZPOMÍNAJÍ NA PRÁZDNINY

Honza Bartek - 7. B

Moje prázdniny začaly skvěle. První týden jsem chodil ven, hrál s kluky fotbal a také jsem hrál na počítači hry. Bylo to super, úplně jsem zapomněl na školu a mamka s taťkou mi dali volno od mytí nádobí.

V druhé polovině července jsme s rodiči jeli na dovolenou do Černé Hory. Vyjeli jsme ve čtvrtek odpoledne a v pátek navečer jsme našli ubytování. Cesta byla dlouhá a než jsme našli ubytování, projeli jsme spoustu měst a nakonec jsme zůstali v městečku Sutomore. Ubytování bylo pěkné, ale pláž byla od rána do večera plná lidí. Proto jsme jezdili po okolí na výlety, objevili jsme krásné koupaliště, kde nebylo moc lidí a bylo to tam super.

Jeden z výletů vedl do národního parku Skadarské jezero. To bylo dílo!

Cesta vedla přes šílené kopce, byla klikatá, úzká a děravá. Říkali jsme si, že tam vůbec nejezdí auta, viděli jsme jen krávy, kozy, ještěrky a želvy na cestě.

Když jsme po pětihodinové cestě dorazili k jezeru, začal taťka hledat jinou cestu zpět, protože se mu nechtělo zpátky přes ty kopce. Našel cestu, která trvala asi půl hodiny, vedla dvěma tunely a vyjeli jsme v našem městečku. To jsme se fakt pobavili. Skadarské jezero bylo krásné, hnízdili tam kormoráni a jiní ptáci, také jsme se po něm projeli loďkou.

Po návratu od moře jsem byl na táboře, kam jezdím každý rok, ale pořád se mi tam líbí. Po táboře mě čekal asi nejnáročnější týden, a to bylo soustředění s basketem. Byla to makačka, samé tréninky, večer diskotéky.

Když jsem se vrátil domů, spal jsem do desáté hodiny - obvykle vstávám v sedm. Tyto prázdniny rychle uběhly, proto se už teď těším na další.

Milan Škultéty - 7. B

O prázdninách jsem byl v Chorvatsku. Chorvatsko navštěvujeme pravidelně každý rok. Ubytování s velkou terasou bylo přímo u moře. Počasí bylo pěkné, moře teplé s velkými vlnami. Zajímavé to bylo v okolí vysoké hory. Rád se potápím a hledám mušle a kraby. Majitel apartmánu ulovil dvě krásné ryby škarpíny, které stojí jeden kilogram osm set korun. Poprvé se mu podařil tak vzácný úlovek.

Moc se mi líbil výlet lodí na ostrov Hvar a Pelješac. Nad lodí byla spousta racků, které mám vyfotografované. Můj zážitek byl velký i proto, že jsem řídil motorový člun sám po moři.

Těším se na další rok prázdnin.

Adriana Drápalová - 7. B

Letošní prázdniny se mi líbily. Prožila jsem spoustu zážitků a vůbec jsem se nenudila.

Hned na začátku letních prázdnin jsem si koupila kolečkové brusle. Jezdila jsem na nich skoro celé prázdniny.

Koncem července jsme jeli do Olomouce k tetě, strejdovi a malé sestřenici.

Byli jsme se s nimi projít skoro po celé Olomouci. Také jsem jim pomáhala se sestřenicí Mariánkou, když jsem tam pár dní zůstala.

V srpnu jsme navštívili Dinopark ve Vyškově. Viděli jsme tam modely dinosaurů, některé se hýbaly a byly ozvučené. Byli jsme také v 3D kině, kde nám promítali příběh dinosauřího mláděte.

Prázdniny ukončila oslava mých narozenin. Tyto prázdniny byly hezké. Už teď se těším na další.

VÍŠ O TOM, ŽE NA WWW.ZSBROK.CZ MŮŽEŠ ZDARMA PODÁVAT INZERÁTY?

PIŠ NA E-MAIL:

PODPORAZSBROK@SEZNAM.CZ

Jak jsme budovali byt a jaké to je, když se na vás smějí stěny

Zámek dveří spokojeně cvakl. Břichaté kufry ulehly zemi. „Paráda! Poprvé ve vlastním bytě.“ Zdálo se, že Markétě se hra s ozvěnou líbí. I Jáchymovi bylo dobře. Holý byt - velká výzva pro oba. „Připadám si jako trosečník na prázdném ostrově.“ „Já spíš jako chudák v místě úspěšné exekuce,“ sarkasticky krotil Markétin kvetoucí romantismus Jáchym. Vůbec mu nevadilo, že tento druh humoru neoceňuje. Měl ji rád mimo jiné právě proto, že byla v ledasčems jiná.

Seděla na starém gauči po ještě starším dědovi a cosi čmrkala na papír. „Podívej, takto by to mohlo vypadat, co ty na to?“ Podávala mu budoucí uspořádání nábytku, zatím zakleté do několika čar. Nádherná doba! Svítili nadšením.

Žijí ze dne na den. Vše jde jen pomalu - postupně. Od stolu k židli. Od postelí k lince. Od pračky k televizi. Mají už sice prázdná konta, ale jeden druhého. Byt onomu budovatelskému úsilí rád podléhal a stále zřetelněji se převlékal do kabátku útulného tepla.

Je zvláštní, že dokud žil Jáchym u rodičů, takto nepřemýšlel. Byt byl pro něj jen čtyřhranným ohradníkem pro přespání. Betonové nic. Teď je to jiné. S Markétou mají svůj vlastní a jako by na něj mrkl, ožil. Byl překvapen sám sebou, najednou stál

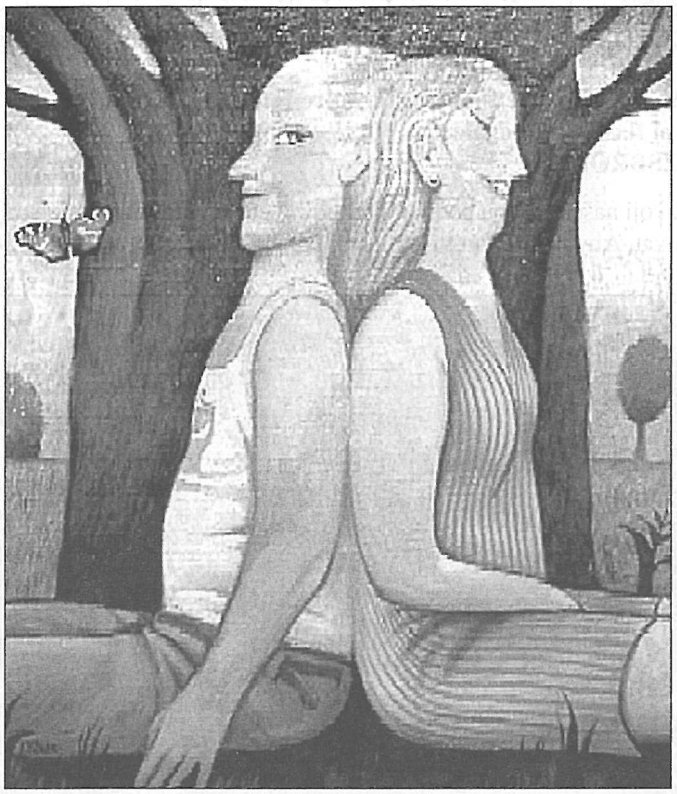

o to, aby měl svou duši. Teď mohl ovlivnit úplně vše - od rohožky až po barvu omítek. Silný pocit - jako když se do v bezvětří bloumající plachetnice opře mohutný vítr.

Zajímavá věc. Kdykoliv bylo Jáchymovi dobře a dařilo se mu, zdálo se mu, že i jeho byt se raduje s ním. Vážně, meruňková na stěnách připadala mu ještě veselejší než běžně, v rádiu jdou jen příjemné písničky. Reportáž o zkažených potravinách. Pan redaktor se diví, že na to hygienici přišli až tak pozdě. „On si totiž dosud nikdo stěžovat nestihl.,“ směje se Jáchym svému černému humoru, ale ten probíhá uvnitř, v jakési nadnesené velkorysé pobavenosti.

Vítr najednou nestudí, nýbrž chladí. Děti na dvoře neřvou, ale rozverně si hrají, soused nebubnuje, prostě žije. Fronta u poklady na ranní rohlík? Nevadí. V situaci duševního a tělesného rozkvětu skvělá příležitost přelítnout novinové titulky na stojánku. Nějaký pán vás neurvale odstrčí a předběhne? Nejspíš spěchá do kurzu slušného chování. Nekažme si den. Najednou chcete, aby to lidé sdíleli s vámi. Tím se vše násobí.

I dobrá nálada je nakažlivá - naštěstí. A tak když ji někdy máte, neškudlete.

Tehdy si člověk uvědomí tu známou pravdu, že *to, jak nám je, jak se cítíme, co prožíváme, závisí jen maličko na tom, co se nám opravdu děje. Mnohem podstatnější je, jak se k tomu, co se objektivně děje, postavíme my.* My jsme důležití, my určujeme míru závažnosti jednotlivých problémů. Jsme to tedy my sami, kdo si přivazuje k nohám kouli či naopak nasazuje těžkostem života křídla a křičí „kšáá!“ Osvobozující, nemyslíte?

David Pizur

Tip na sobotní oběd

Kombinace brambor a parmazánu je možná nezvyklá, ale výborná.

Kuře s parmazánem a šťouchanou zeleninou

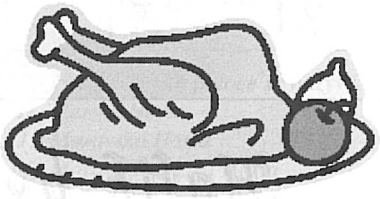

doba přípravy: **40 minut**
nutriční hodnota: **812 kcal**
obtížnost: **snadné**
výhody: **zdravé, pikantní, výhodné**

Suroviny na 4 porce: 1 kuře naporcované na čtvrtky, 400 g oloupaných brambor, 100 g nastrouhaného parmazánu, 100 ml mléka, 2 velké mrkve, 1 petržel, 1 svazek jarní cibulky, 1 hrst strouhanky, 50 g másla pokojové teploty, 4 lžíce olivového oleje, pepř, sůl

1. Jednotlivé porce kuřete položte na pečící papír na pekáč, posypte solí, pepřem, pokapejte olejem a pečte v předehřáté troubě 25 minut na 180°C.

2. Mezitím dejte do osolené vody vařit brambory, mrkev a petržel, vše nakrájené na malé kousky. Poté směs sceďte a ušťouchejte. Přidejte máslo, nasekanou jarní cibulku, mléko a promíchejte.

3. Bramborovou kaši rozložte na pekáč, na ni položte čtvrtky kuřete, posypte strouhankou promíchanou s parmazánem, vraťte zpět do trouby a zapečte asi 5 - 10 minut dozlatova při 170°C.

Pro čtenáře ČTVERKY recept připravily paní kuchařky Majáková a Nyklová.

ZSBROK slaví 1. narozeniny! Roste a máme z něj radost!

Před rokem **24. září 2006** se narodil náš web **www.zsbrok.cz.** V současné době je to největší studnice informací o dění v naší škole. ZSBROK se od svého zrodu vyvíjí prakticky neustále. Dá se říci, že roste do značných rozměrů až do té míry, že místy hovoříme také o mediální skupině ZSBROK. ZSBROK dnes, to je už stát ve státě. Svého druhu jde o samostatný podnik se vším, co k tomu patří. Žije vlastním autonomním životem. Jde sice o mladší - ovšem zdaleka silnější sestřičku časopisu „Čtverka", se kterou tvoří vzájemně se doplňující dvojici. Náš web je postaven na nejnovějších technologiích, používá rozvinutý grafický software pro úpravu svých fotografií a celý aparát dalších IT nástrojů. ZSBROK je silný ve své neustálé aktuálnosti a svým charakterem se blíží internetovým novinám. Za jediný rok své existence si získal mnoho příznivců a trvalých návštěvníků.

NOVINKY

- **provedli jsme určitou změnu vzhledu (zvětšení prostoru pro fotografie a články)**
- **zavedli jsme historicky první flashové fotogalerie**
- **umožnili jsme inzeráty na ZSBROKU**

Děkujeme všem, kteří se na rozvoji našeho webu podílejí. Pokud chcete zvládnout tak mohutnou řeku, jakou ZSBROK dnes už je, nezbývá, než pilně pracovat. Aby to šlo, musíte mít svůj web rádi. A to my máme! *David Pizur, vedení ZSBROKU*

Hafík byl na bazéně - kapitola 6.

Jednoho dne se Hafík a jeho táta Tom domluvili, že půjdou na bazén. Nachystali si mýdlo, plavky, ručník a šli. Po cestě Hafíkovi táta Tom říkal: „Když přeplaveš celý bazén, tak ti, až půjdeme zpátky, koupím zmrzlinu." Potom vešli do budovy s nápisem BAZÉN. Zaplatili vstupné a šli se převléct do šatny. Když se převlékli, vešli do sprchy a poté do bazénu.

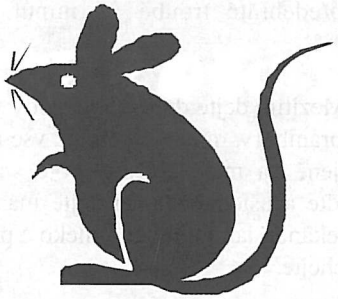

Hafík několikrát zkoušel přeplavat celý bazén, ale nikdy se mu to nepodařilo, vždy se musel chytit kraje. Potom zjistil, že to nedokáže, a proto si šel zaskákat ze skokánků. A jak skákal, najednou se na druhé straně bazénu topila myška. Jakmile ji uviděl, hned skočil do vody a plaval na druhou stranu bazénu. Když tam doplaval, chytil myšku a doplaval s ní na břeh.

Nakonec všechno dobře dopadlo, a protože Hafík při zachraňování myšky přeplaval celý bazén, koupil mu táta Tom na cestě zpátky zmrzlinu. *Martin Schneider*

ZNÁŠ SVÉ MĚSTO A SVOU KRAJINU?

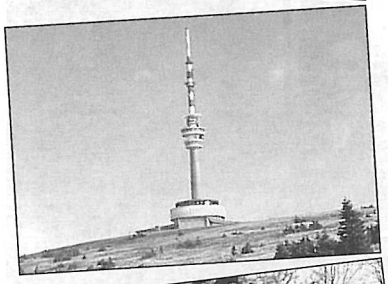

ZPÍVAJÍCÍ VODOPÁD

Ivo Štuka

Tam na severu Moravy
daleký proužek modravý
se do oblaků noří,
a to jsou hory, které jdou
nebem jak vlna za vlnou,
podobny vysokému moři.

Královna hadů na pařezu
slyší tam z dálky hudbu jezů,
navečer spustí bubnování
kopýtka jelenů a laní,
nad lesy káně přesně krouží
a vichr v rozpoutané bouři
vyvrací smrky staleté.
A v nitru skal tam najdete
pradávné štoly,
v kterých kdysi
rubaly tvrdé ruce čísi,
rubaly zlatý kov.

Ze skal a z lesů teď se křísí
ozvěna dávných slov,
a hory,
hory přebohaté,
které se mračen dotýkají,
vysoké hory, však je znáte,
skrývají mnohou starou báji.

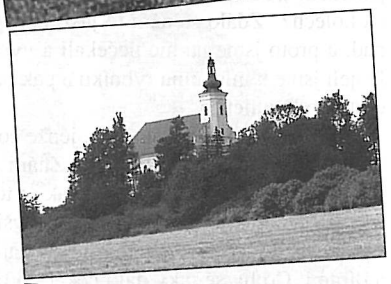
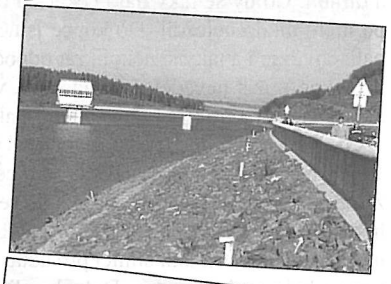

V této rubrice budeme přinášet čtenářské soutěže. Odpovědi na nejrůznější otázky, týkající se historie i současnosti Bruntálska, mohou žáci naší školy sdělovat redakci prostřednictvím schránky časopisu. V každé soutěži budou vylosovány tři správné odpovědi a výherci budou odměněni drobnými dárky.

SOUTĚŽ PRVNÍ: *Zakroužkujte v každém úkolu písmeno u správné odpovědi. Zakroužkovaná písmena vám prozradí tajenku. Tajenku napište na list papíru, podepište se a vhoďte do schránky redakce našeho časopisu.*

TAJENKA:

1	2	3	4	5	6	7	8

1. *Nejvyšší hora Jeseníků s velkou televizní věží a nejvýše položenou rozhlednou v České republice, opředená mnoha pověstmi, se nazývá:*
   - *I) Sněžka*
   - *J) Praděd*
   - *K) Radhošť*

2. *Zkratka CHKO Jeseníky označuje:*
   - *E) Chráněnou krajinnou oblast Jeseníky*
   - *F) Chladnou krajinnou oblast Jeseníky*
   - *G) Celou hornatou krajinnou oblast Jeseníky*

3. *Největší město v okrese Bruntál s 25 tisíci obyvateli je:*
   - *P) Bruntál*
   - *R) Rýmařov*
   - *S) Krnov*

4. *Bývalou sopku, dnes upravené místo s poutním kostelem a křížovou cestou ve čtyřřadé lipové aleji, známe pod názvem:*
   - *E) Uhlířský vrch*
   - *F) Křížový vrch*
   - *G) Lipový vrch*

5. *Karlova Studánka je známá jako:*
   - *M) horská chata*
   - *N) léčebné lázně*
   - *O) horská studánka*

6. *Velká vodní údolní nádrž vybudovaná jihovýchodně od Bruntálu na řece Moravici a Černém potoce se nazývá:*
   - *Í) Slezská Harta*
   - *J) Moravská Harta*
   - *K) Moravskoslezská Harta*

7. *Hojně navštěvovaný středověký hrad nedaleko Rýmařova nese název:*
   - *I) Krakovec*
   - *J) Kozinec*
   - *K) Sovinec*

8. *Řeka Opava vzniká soutokem těchto tří řek:*
   - *X) Dlouhá, Střední a Krátká Opava*
   - *Y) Černá, Střední a Bílá Opava*
   - *Z) Zlatá, Střední a Stříbrná Opava*

POVÍDKY DO SOUTĚŽE

STRASTIPLNÝ VÝLET

(povídka první)

Jako každý jiný den o prázdninách jsme neměli co na práci. Já, moje sestřenice Míša a můj bratr Jarda jsme byli na naší chalupě a leželi na dece u bazénu. Každý z nás přemýšlel, co budeme dělat. V nudě někdo z nás prohodil: „Co takhle se projet po Rýžovišti na kolech?" Zdálo se nám to jako dobrý nápad, a proto jsme na nic nečekali a vyrazili. Dojeli jsme k místnímu rybníku a pak na půl cesty do Břidličné.

Projeli jsme snad celou obec, jenže co teď. Najednou Jardu něco napadlo. „Znám dobrou cestu. Je sice do kopce, ale pak se to pořčí dobře dolů." Bez váhání jsme všichni souhlasili. Cesta nebyla jiná než s kameny a dírami. Co by se taky dalo čekat od cesty, po které nikdo nejezdil. Do kopce jsme šlapali, chvíli jeli a taky si několikrát odpočinuli. Nikdo z nás nevěděl, kam ta cesta vede, ale kvůli dobrodružství nám to ani nijak nevadilo. Konečně jsme ten kopec nějak vyjeli. Já jsem funěla jako o závod, ale cestou z kopce už to bylo lepší. Po cestě dolů se rozhodovalo, kam pojedeme dál. Cesta z kopce nás dostala na normální silnici pro auta. Stáli jsme s koly na křižovatce. Dohadovali jsme se, až se nakonec rozhodlo. Jeli jsme za Jardou. Všechno rozhodování jsme nechali raději na něm, poněvadž jsme mu věřili.

Cesta vedla přes nějakou menší vesnici do obce s názvem Veveří. Tam jsme se snažili najít místní mapku pro turisty, abychom se zorientovali. Pátrání nebylo zbytečné - našli jsme ji. Jarda z ní tedy vyluštil, že vede zkratka zpět na chalupu přes les kousek od Veveří. Ale prý se musíme řídit podle červeného značení. „Vzhůru na les!" prohlašoval s nadšením Jarda. No, co nám zbývalo. Jeli jsme. Cesta pro silniční provoz byla rovná. Dovedla nás až k odbočce k lesu. „Dejte si pauzu, já tu zatím obhlídnu cestu po silnici, jestli někam nevede," pobídl nás Jarda. Konečně přestávka. Jenže nám nebyla platná, když jsme byli bez pití. Takovou dalekou cestu jsme nečekali, takže jsme ani nebrali pití. No, tomu se říká smůla. V dáli jsme už viděli Jardu, jak se vrací ze zatáčky. Pak nám řekl, že cesta vede do další vesnice, ze které už se asi do Rýžoviště nedostaneme. Neměli jsme na vybranou, proto začala cesta lesem. Ulevilo se nám, když jsme zjistili, že vede z kopce. V lese jsme sledovali červené značení. Vedlo nás dlouho, dokud jsme je neztratili. „Tak to se může stát jen nám!" začala jsem nadávat, protože cesta zpátky nebyla vůbec snadná. Lesem jsme jeli do kopce. Po cestě to bylo snazší, ale teď nás čekalo to nejhorší. Nejstrmější kopec ze začátku cesty. Vháněl nám pomalu slzy do očí. Bez jídla a hlavně bez vody jsme se do kopce pustili. Chvíle vyjíždění kopce jsme střídali s chůzemi nebo přestávkami.

Po dlouhé strasti trmácení jsme ten kopec doopravdy vyjeli - no spíš doplazili. Neměla jsem už ani chuť na cestu přes ves. Z kopce se nám to fičelo raz dva. Ani jsme se nenadáli a už jsme byli dole. Přes ves už jsme jen z posledních sil dorazili zpět na chalupu. Tam jsme se sesypali na postele a usnuli i bez nějakého převlékání. Ráno, spíše v poledne, jsme se probudili. Necítili jsme vůbec nohy. Celý druhý den jsme jen a jen relaxovali. A teď už vím, že když už budu chtít jet na kole, tak si přece jen to pití vezmu.

Sára Šopíková, 8.A

BAŽINA

(povídka druhá)

Jednoho, jak jinak než nudného dne, jsme se rozhodli - já a můj bratranec Jirka společně s Míšou, že si uděláme výlet. Ani to nebylo myšleno slovem výlet, tudíž procházka. Chystali jsme se zajít za kopec nad naší chatou v Rýžovišti a zjistit, co tam je. Pro příležitost hezkých momentů jsme vzali i foťák - třeba se povedou i nějaké hezké fotky z přírody. Vyrazili jsme.

Cesta byla sice trochu delší, ale s naším povídáním se krátila. Ani jsme se nenadáli a dorazili jsme na vrchol, kde nás čekal les. No, nebyl to ani les - spíše lesík. Jelikož jsme se nudili, vyrazili jsme přes něj. Lesík byl zarostlý vším možným, ale když jsme uviděli něco jako bažinu, chtěli jsme se vrátit. Já ale nechtěl, a tak jsem navrhl, že tu bažinu prozkoumám a zjistím, jestli by se dala přejít a vlastně po čem. Bažina byla hluboká asi po kotníky - říkáte si, že je to v pohodě, ale my jsme měli jen tenisky. Smůla. Já tedy vyhledal příslušnou kládu vhodnou na přechod. Měl jsem štěstí při sobě a kláda se našla. Její délka byla patřičně delší, takže přechod byl možný. Jirka vyšel jako první. Už, už byl skoro na konci, když sebou začal vrávorat sem a tam, zpanikařil a spadl po kotník do bažiny. Začali jsme se i s Jirkou smát . Vypadal tak komicky, že jsme si ho i vyfotili. Ihned jsme se vydali na cestu zpět. Tentokrát jsme jen slyšeli Jirkovo naříkání a hlavně žbluňkání v jeho botách. Sláva, nazdar - procházce!

Došli jsme na chalupu v domnění, že si Jirka tajně vymění ponožky a vyčistí boty. Ale ouha. Hned u branky jsme potkali - BABIČKU!!! Tak to je náš konec. Hned jak ho uviděla, začala nadávat a přitom Jirkovi už rvala boty z noh. Celé odpoledne pak strávila ždímáním bot od bažinaté hmoty, která byla opravdu všude. Kvůli našemu dobrodružství jsme se tam už nemohli vrátit, ale my už stejně plánujeme další a další procházky.

Jaroslav Šopík, 9.A

TAJEMSTVÍ KONÍ

(povídka třetí)

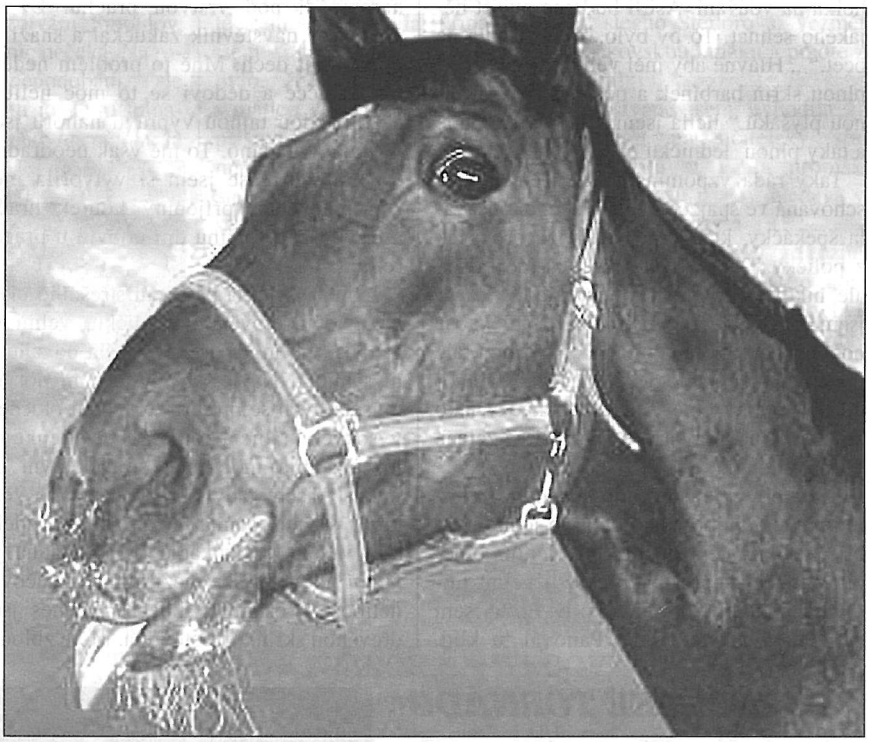

Ahoj, jmenuji se Alča a budu vám vyprávět o tom, jak jsem zažila ty nejhezčí prázdniny. Jela jsem k tetě na prázdniny do Berlína ke koním. Byli tam i moji kamarádi , takže tam byla velká sranda.

První den jsem šla navštívit starou paní Lízu. Když jsem tam přišla, viděla jsem neznámého kluka, ale paní Líza mě uklidnila, že to není žádný zloděj, ale její vnuk Marek, který miluje koně stejně jako já a bude chodit k tetě do stájí. Paní Líza mě požádala, abych Marka provedla stájemi. Řekla jsem, že ano, ale když jsme šli stájemi a já jsem mu navrhla, že se můžeme projet na koních, on souhlasil.

Tak jme jeli na louku a tam jsme slezli z koní a nechali jsme koně pást a my jsme si hráli.

Pak jsme si nasedli na koně a odjeli domů. Vyměnili jsme si čísla a icq a on druhý den odjel, protože byl nemocný a měl horečky.

Uběhly dva měsíce a on přijel za mnou do Prahy a zeptal se mě, jestli bych ho provedla po Praze. Šli jsme po Václavském náměstí a do domu voskových figurín. Potom odjel a byli z nás ti nejlepší kámoši na celém světě.

Barbora Thielová a Alena Hlaváčová, 7. A

MEZILIDSKÉ VZTAHY

(povídka čtvrtá)

Nacházíme se přibližně v době před 1 500 000 lety, kdy se začíná objevovat nám skoro nejbližší člověk vzpřímený. Naskýtá se otázka: „Proč se vracíme tak daleko?“

Je to velice prosté. Lidé se museli mezi sebou pomalu domlouvat, ať už zvuky, začínající řečí či různými znaky a dalšími a dalšími podobnými posunky. Díky tomu se sbližovali, poznávali se navzájem a pomáhali si. Vždy se naskytlo něco, kde bylo potřeba více človíčků, lovení nebo shánění potravy, stavba příbytků nebo jen prostě nebýt sám. Postupně se vytvářely skupinky, lidé si byli bližší a vytvářeli rodinky. Prostředí bylo přátelské a nebylo potřeba se nepřátelit. Později si lidstvo začalo uvědomovat, že cesta k přežití není lehká, a přibývalo větších a větších sporů. Starší jedinci se bili o svá území a přátelství mezitím upadávalo. Postupem času se více dávalo na moc, slávu, úspěchy a majetek. Tyto touhy, pokud je začneme přehánět, ničí kamarádské a přejícné vztahy svojí chamtivostí a pýchou. Samozřejmě existovaly dobré duše, které se snažily napravit, co se dalo, ale silnější měli navrch.

Už dost ale minulosti, pojďme se přesunout do naší přítomnosti, do naší doby. Během cesty životem zažíváme stále nové a nové zkušenosti, mezi něž patří také vztahy. Od svého narození, pokud ovšem máme štěstí, žijeme v mateřské lásce a blízké rodině. Každý o nás pečuje a aniž si to uvědomujeme, cítíme se dobře. Pomalu rosteme, chodíme do školky a do školy, kde poznáváme nové pocity. Paní učitelky o nás mají strach, pečují o nás, v určitém smyslu nás mají rády. Ty pocity jsme dosud přisuzovali jen rodičům. Učí nás chovat se upřímně, nelhat, být přátelští a my přikyvujeme a v podstatě nevnímáme. Kdo by se nám také divil, že? Tolik informací. Dostáváme se do pubertálního stadia a chování k blízkým se mírně liší. Chápeme víc věcí, které nám tloukli do hlavy už od malička. Snažíme se navazovat nové známosti, s některými se výborně bavíme, u některých se hlásí o ????? vykřičník a hlásí „STOP, nespěchej.“ Máme kamarády a vztahy k nim jsou pěkné, někdy napjaté. Čím to, že někdy se smějeme, až se zem otřásá, a jindy se čerti šklebí nad naší hádkou, možná až příliš zbytečnou, při které se tak snadno ztrácí přátelské pouto? A těžko se vrací zpátky a prosí o odpuštění. Pustím si televizi a zrovna hrají romantickou telenovelu. Ano, jak snadno se uvolní emoce. Většinou si přejeme, aby tak šťastný konec čekal i nás. Ovšem realita je úplně jiná. Šťastný pár se do sebe zamiluje, za chvíli se vezmou, uplyne pár let a rozvedou se. Vztah, který začínal tak slibně, se rozplynul jak pára nad hrncem. „Dá se tomu zabránit?“ ptám se. Ale jistě. Existuje mnoho příčin, proč vztah nevydrží, málo důvěry, po čase se sobě omrzí atd. Každý si určitě na něco vzpomene.

Nechci ale mluvit o špatném konci. Vezměte si jeden starší pár. Žijí spolu už přes 40 let a pořád se spolu dokáží zasmát a i přes pár konfliktů se mají stále rádi. Vztahy mezi lidmi nejsou ale jen o lásce. Všimněte si téměř nepostřehnutelných detailů. Někteří lidé k sobě mají úctu, jiní si druhých nevšímají, jiní se smějí a podají pomocnou ruku v nouzi. Ale ať tak či tak, přes veškeré války, konflikty, hádky, lži apod., které ničí lidské vztahy, pořád existují láska, přátelství, upřímnost, důvěra, které dělají život šťastný, veselý a klidný.

Monika Kokešová, 8.A

VZPOMÍNKY

(povídka pátá)

Hodně často přemýšlím, jak to asi vypadá tam nahoře, tam kde odpočívají zesnulé duše, kde hledá svůj klid svědomí lidí, kde vzpomínky mohou plout vzduchem, aniž by je někdo sfoukl jak svíčku nehezkým zážitkem či krutým osudem.

Dědeček vždy říkával: „Každý se tam jednou podíváme, ať už se svědomím čistým, že jsme vše dokončili, a nebo s hanebným zármutkem, neboť jsme nebyli dost pilní a zanechali taky mnoho nedotčených věcí. Proto si pamatuj, je lepší dokončit práci a nebýt líný, protože po čase si uvědomíš svoji nedbalost a bude tě to moc mrzet.“

Dědečkova slova jsem si pamatovala jas-

ně a dodnes i pamatuji. Jeho upřímný hlas slyším pořád a pamatuji si, jak mě houpával na koleni a ptával se: „Však co, holčičko, už máš ženicha? Vždyť ty budeš za chvilku holka na vdávání. Asi ti budeme muset nějakého sehnat. To by bylo, abys zůstala na ocet." „ Hlavně aby měl velikánský bazén , plnou skříň barbínek a postel s nebesy plnou plyšáků," líčila jsem. „To víš, že bude a taky plnou ledničku piva pro dědečka."

Taky ráda vzpomínám, jak jsem bývala schovaná ve špajzce a tajně jsem ukousávala špekáčky, které líně visely za provázek z poličky. Dědeček na mě pokaždé přišel, ale nikdy v životě mě neprozradil. Za to jsem ho měla jistě nejraději. Babička se hodně často divila, kam špekáčky mizí, ale podezírala jen mého dědu, který taktéž chodil do komůrky, ne však na špekáčky jako já, nýbrž na pravou švestkovici v zelené plastové láhvi.

Děda obvykle chodil do hospody. I když mu babička hubovala: „Tebe to jednou zabije!" Nikdy neposlechl. Snad jenom omezil, bohužel nepřestal. Přesto ji velmi miloval a udělal by pro ni cokoliv. Proto jsem u nich bývala tak ráda. Panoval tu klid, dobrá nálada i velká legrace, ale s velkou výchovnou přednáškou nakonec. Jelikož jsem ráda babrlinku a dědouška škádlila, chodívala jsem na půdu jejich domu plnou harampádí pod vrstvou prachu. Už při vstupu se návštěvník zakuckal a snažil se popadnout dech. Mně to problém nedělalo. Babičce a dědovi se to moc nelíbilo a za každou tajnou výpravu nahoru jsem dostala vynadáno. To mě však neodradilo. Po krátkém čase jsem si vytvořila mezi starými věcmi příjemný koutek hraček a trávila zde většinu dní pobytu u prapra-rodičů.

Jednou jsem na parapetu střešního okénka uviděla dřevěnou truhličku. Velmi mě zaujala, ale nikdy jsem nenašla odvahu po ní sáhnout. Navíc, abych se k ní dostala, musela bych se prodírat vrstvami oblečení, vysokých krabic a komora, kde okénko bylo, působila moc moc strašidelným dojmem. Visely tady obrazy neznámé ženy, která svýma očima pozorovala každého, kdo vešel. Její kukadla byla chladná jak zimní noc a vráska mezi nimi naznačovala nelibost v ostatních lidech. Dodnes jsem dřevěnou skříňku neotevřela. Moje zbloudilé myšlenky se ale často vracejí k záhadné truhličce. Co v ní asi bylo a jestli tam vůbec je? Možná kdybych tenkrát nebyla líná, mohla jsem zjistit, co se uvnitř nalézá. Jak se říká, lenost se nevyplácí a strach se dá pomocí tvrdé vůle překonat. Jak děda povídal: „Později tě to bude moc mrzet, když můžeš, udělej to radši hned." Nic však není stále. Jednou tě něco mrzí, po čase vše napravíš, pak jsi nahoře a zase dole, věci se shromáždí a rozptýlí, stavba se postaví, nakonec zhroutí nebo někdo se narodí a potom zemře. Vždy to má své pro a proti. Však jako jsou dny plné slunce, dny smutku či zármutku, dny veselé, pracovní, nudné, ale pokaždé je v nich něco, co nás potěší. Ať už je to maličkost, nebo velké překvapení. Proč si zbytečně kazit ty dny nových věcí a poznání zbytečnými nesmysly? I slunce může svítit nad zamračenými oblaky. Nechť svítí hvězda na obloze na památku milované babičky a umíněného, laskavého, starého dědouška, který rozdával s babi lásku své rodině, ale i svým blízkým s něhou a občasnými hádkami díky častému pitnému režimu v jeho oblíbené hospůdce.

Karolína Harazinová, 8.A

OBORNĚNSKÉ TORNÁDO

(povídka šestá)

Stalo se to jednou večer, kdy jsme s našima hráli „člověče nezlob se". Docela jsme se nasmáli. Pořád jsem vyhrával a mamka nemohla dojít do domečku. Bavili jsme se asi do devíti hodin, poté mě taťka vyhnal do postele. Bylo nezvykle zataženo.

Usnul jsem rychle, ale probuzení stálo za to! Hřmění, blesky a strašidelný vichr. To vše znělo hrozivě! Vyděšeně jsem koukl na hodiny, abych zjistil, kolik je hodin. Bylo jedenáct. Rychle jsem vyskočil z postele a podíval se z okna. Byla zvláště temná obloha. Silný vítr ohýbal stromy a urputný déšť bubnoval na střešní okno. Elektrika už nešla, tak jsem běžel zjistit, co se stalo. Naši už stáli v obýváku a všechno pozorovali z okna. Nemohli jsme uvěřit tomu, co se dělo! Zanedlouho přijeli do vesnice hasiči a pomáhali odklízet největší popadané stromy, které ohrožovaly dráty s elektrickým vedením. I lidé přiložili ruku k dílu.

Ale až ráno odhalilo pravou skutečnost. Nepořádek, vyvrácené stromy s obrovskými kořeny, to vše napáchalo noční běsnění. My jsme měli vlastně štěstí v neštěstí, protože údajné „tornádo" prošlo přes vesnici v pásech a našemu domu se tak trochu vyhnulo. Kdybychom bydleli uprostřed vesnice, určitě bychom na tom byli hůř. Za celou dobu, co bydlím v Oborné, to byla ta nejdobrodružnější noc.

Patrik Krajča, 9.B

Katka Brázdová z 8.B napsala velký fantazy příběh „KALIBDOR“.

Čtěte na ZSBROKU!

Jedná se o napínavý (15-ti stránkový) příběh, který vám ZSBROK přinese po jednotlivých kapitolách na pokračování.

Nikdy jsem netušila, že za jediný malý okamžik už nikdy nemusím vidět domov a ani svoji rodinu, a ani jsem nemohla vědět, že potkám příšery, které mě budou chtít zabít.

Jako každá normální puberťačka jsem chodila do školy, měla jsem své přátele i nepřátele. Na maléry jsem byla doslova talent. Bydlím v malém rodinném domku poblíž městečka, které se jmenuje podle jednoho stavitele Kosov.

Já tomu přezdívám Smolnov, protože mě tu nic nečeká. Na rodiče se moc nepodobám, ale můj mladší bratr jo. Je to špinavý blonďák s hnědýma očima. Já jsem hubená černovláska se zelenýma očima. Večer jsem dlouho pracovala na domácím úkolu a není divu, že jsem teď v lavici usnula.

„Liso, vzbuď se!“ Moje jediná a nejlepší kamarádka se mě snažila vzbudit, ale bohužel docílila jen toho, že jsem hlasitě zachrápala. Celá třída se dala do bouřlivého smíchu.

“Liso Steilorová!!!“ Okamžitě jsem se probudila. Připadala jsem si tak trapně. A nejhorší bylo, že jsem usnula právě v matice. Učitelka si mě změřila přísným pohledem. „Řekněte mi, co jsme se dnes učili. Nebo alespoň jaké příklady.“ A sousedka samozřejmě nenapovídá. Teď jsem byla v maléru. Karla s omluvným výrazem ve tváři odvrátila hlavu.

„Nevím.“

„Tak slečna chytrá neví. A určitě by nevěděla, ani co je dnes za den.“

„Úterý.“

„Neřekla jsem, že máte mluvit, slečno Steilorová. Vezměte si žákovskou knížku a pojďte za mnou!“

Naštvaně jsem ji hodila žákovskou na učitelský stůl. Matikářka si vzala propisku a v rychlosti psala…Nedává ve vyučování pozor a .....

Dál jsem nemohla nic rozluštit, psala moc rychle a krkolomně, abych to přečetla. Za chvíli mi ji vrátila se slovy: „Běž za ředitelem!“

Holky se v lavici smály. Takhle jsem se před nimi už dlouho neztrapnila.

www.ZSBROK.cz - WEBOVÉ VELKOMĚSTO
jeden z nejnavštěvovanějších webů ZŠ v republice
170 přístupů denně * 4.000 obrázků * 400 článků

Zvukovou povídku „Tajemný příběh z opuštěného domu“ si stáhlo a poslechlo už 203 lidí

Nahrávka si vyžádala značné pracovní úsilí a mnoho času. Vznikla v nahrávacím studiu Jiřího Foltýnka v červenci 2007. Jde o dramatizaci jedné z povídek, jež vycházely ve Čtverce. Existuje také v podobě originálního CD nosiče.

Trojice vtipů ze školního prostředí pro zasmání ...

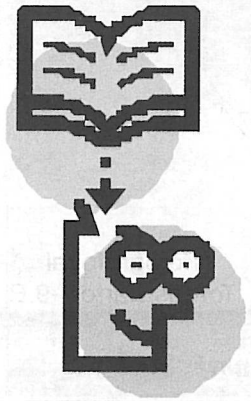

- Hlásí se žák: „Paní učitelko, tatínek říkal, že pocházíme z opice.“ „Milý žáku, dnes chci přednášet novou látku, takže nemám čas řešit váš rodinný problém.“
- Ve tři v noci zazvoní profesorovi telefon, ozve se tichý hlas: „Probudil jsem tě?“

  „Hmmm, ano.“

  „Tak to je dobře, protože já se ještě učím, tak nashle!“
- Syn přinese ze školy poznámku: „Váš syn mě vůbec neposlouchá a dá jenom na rady hlupáků a darebáků. Prosím Vás, promluvte si s ním.“

Připravila Sára Šopíková, 8. A

VERUNKA GYMNASTKA

Veronika Kašpaříková - 6.A
narozena 27.5.1996 v Bruntále (11 let)
sourozenci - 2 bratři, Milan - 13 let a Tomáš - 17 let
oblíbené jídlo: špenát, těstovinový salát s krabými tyčinkami
zájmy: moderní gymnastika, balet, plavání, jízda na kole, kolečkové brusle, v zimě lyžování, zvířata a moc ráda má malé děti
povaha: přátelská, usměvavá, pečlivá, dobrosrdečná, tolerantní, ale občas trochu tvrdohlavá

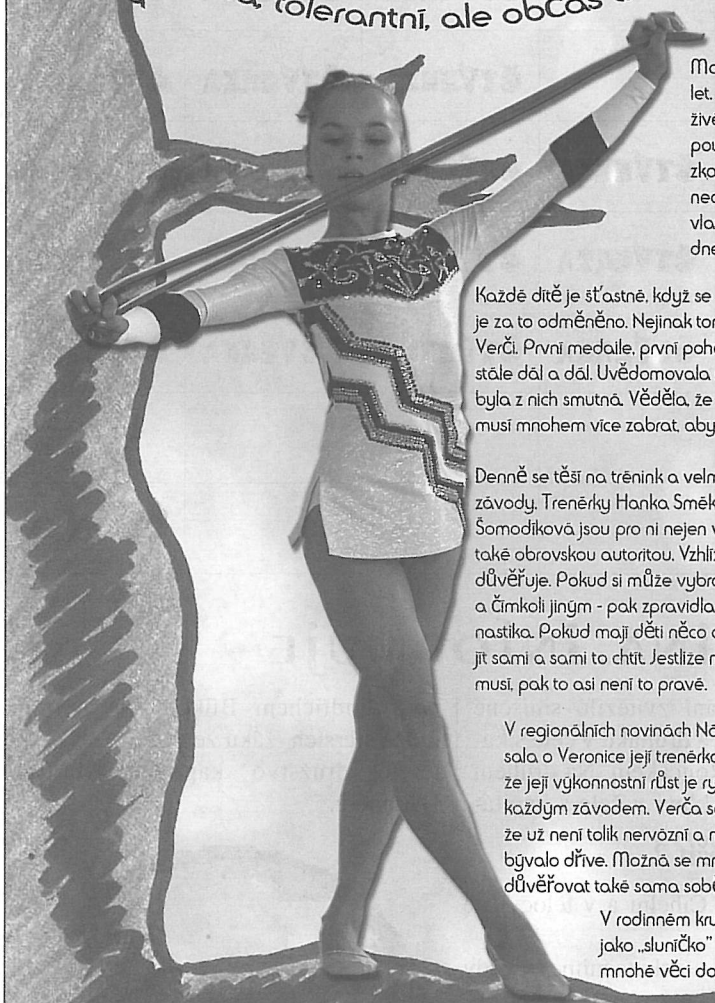

Moderní gymnastice se Veronika věnuje od necelých 5 let. Už jako velmi malá holčička byla temperamentní a živé dítě. Vše chtěla vyzkoušet, do všeho se bezhlavě pouštěla. Když se jí náhodou něco nedařilo, vždy to zkoušela znovu a znovu. Tvrdě na sobě pracovala a nenechala se nikým ani ničím odradit. A snad právě tato vlastnost a usilovná píle posunuly Veroniku tam, kde je dnes.

Každé dítě je šťastné, když se mu něco podaří a je za to odměněno. Nejinak tomu bylo také u Verči. První medaile, první pohár - to vše ji hnalo stále dál a dál. Uvědomovala si svoje chyby a byla z nich smutná. Věděla, že když něco pokazí, musí mnohem více zabrat, aby to napravila.

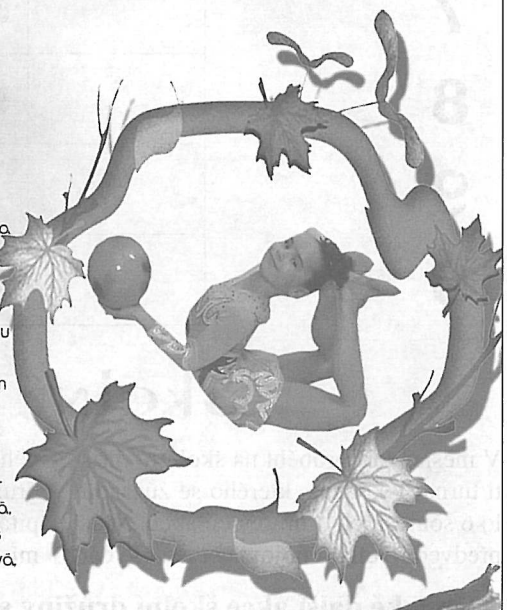

Denně se těší na trénink a velmi ráda také jezdí na závody. Trenérky Hanka Smékalová a Martina Šomodíková jsou pro ni nejen velkým vzorem, ale také obrovskou autoritou. Vzhlíží k nim a plně jim důvěřuje. Pokud si může vybrat mezi gymnastikou a čímkoli jiným - pak zpravidla vítězí právě gymnastika. Pokud mají děti něco dokázat, musí za tím jít sami a sami to chtít. Jestliže něco dělají, protože musí, pak to asi není to pravé.

V regionálních novinách Náš domov č. 13 napsala o Veronice její trenérka Hanka Smékalová, že její výkonnostní růst je rychlý a zlepšuje se s každým závodem. Verča sama k tomu dodává, že už není tolik nervózní a napjatá, jako tomu bývalo dříve. Možná se mnohem více naučila důvěřovat také sama sobě.

V rodinném kruhu je Verunka označována jako „sluníčko". Má stále úsměv na tváři a mnohé věci dokáže řešit s nadhledem.

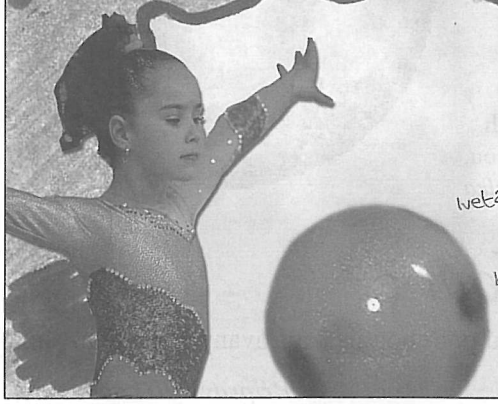

Největším objektem jejího zájmu je bezpochyby bratr Tomáš, ke kterému s úctou a obdivem vzhlíží. Svěřujeme se mu se svými problémy, protože ví, že u něj najde oporu a

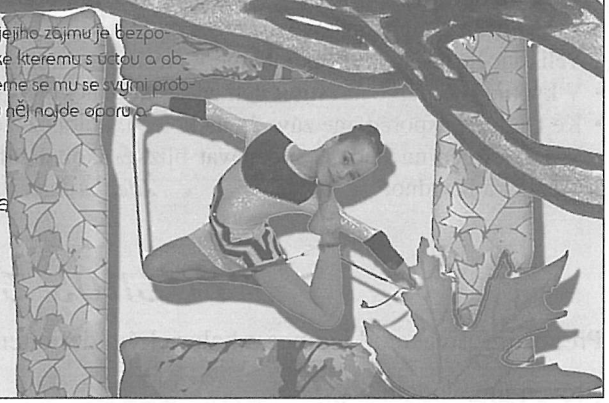

Text:
Iveta Kašpaříková - maminka
Kresby:
Karolina Harazinová (8.A)
Martina Mylková (8.A)
počítačová úprava:
David Pizur

KŘÍŽOVKA

1. Chodíme tam od pondělka do pátku.
2. Kouří se z něho.
3. Umožňuje proniknout světlu do bytu.
4. Je tam hodně jehličnatých stromů.
5. Krájí se s ním.
6. Rub a . .
7. X
8. W
9. Afrika, Austrálie, Amerika, Asie + E.
10. Mají to rády opice.

Připravila Sára Šopíková, 8.A

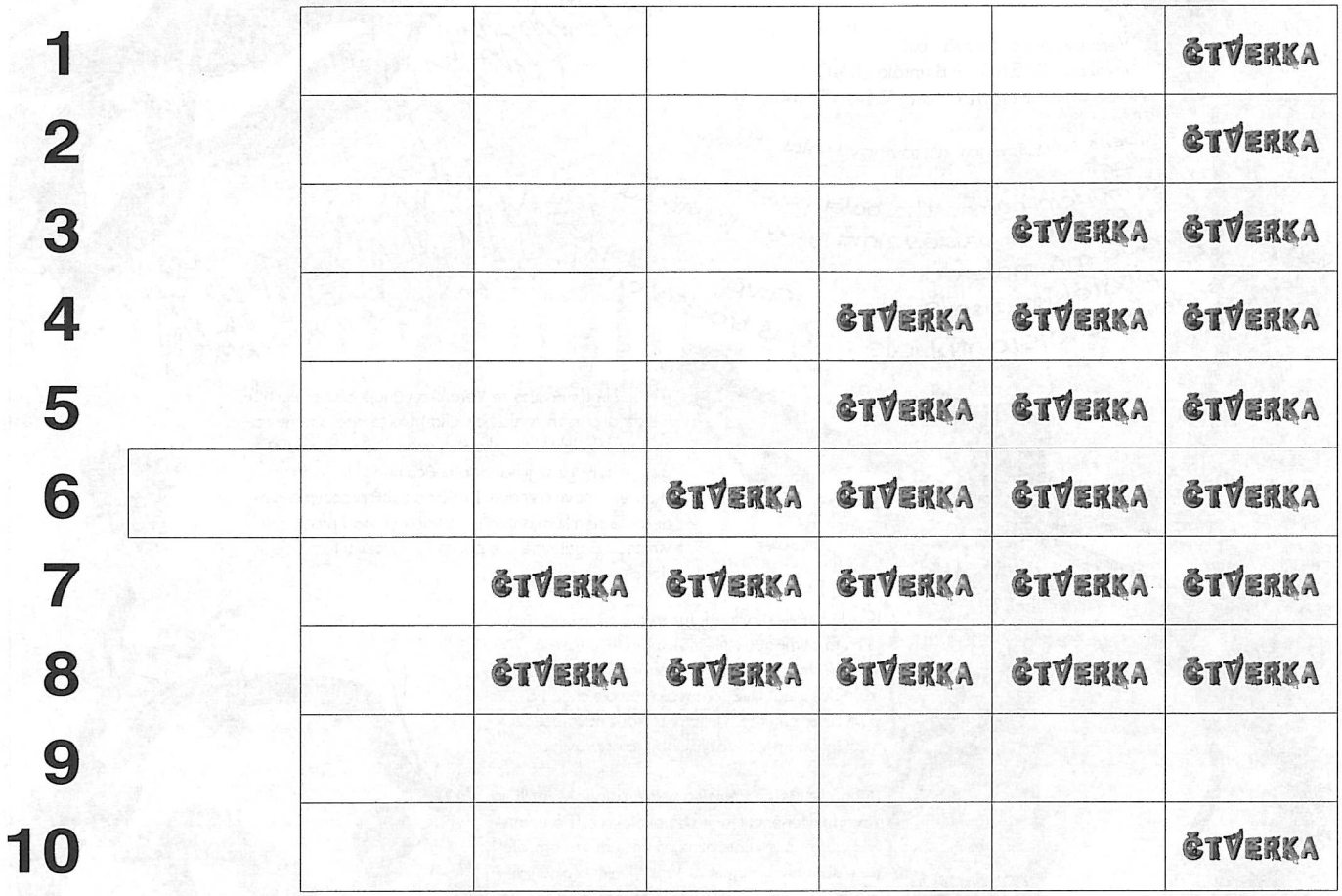

Školní družina informuje

V měsíci září proběhl na školním hřišti turnaj v kopané, kterého se zúčastnilo 6 soutěžních družstev chlapců. Kluci předvedli velkou bojovnost a za vydatného povzbuzování zvítězilo smíšené družstvo prvňáků a druháků v čele s kapitánem Kubou Rončákem. Na druhém místě se umístili kluci v čele s kapitánem Jindřichem Bílkou. Na prvním místě starších žáků ze 3. až 5. tříd zvítězilo družstvo kapitána Martina Daubnera.

A na jaké další akce školní družiny se můžete těšit ?

- V říjnu se uskuteční štafetové hry s dětmi ze ŠD při ZŠ Cihelní a v tělocvičně uspořádáme netradiční sportovní soutěže.
- V listopadu budeme vyrábět výzdobu na vánoční výstavu a uskutečníme závody ve skákání přes švihadlo.
- V prosinci zveme všechny zájemce na výstavku „Vánoce a zima".
- V únoru budeme sportovat v tělocvičně ve třech druzích sportu: ve stolním tenise, ve vybíjené a v překážkové dráze.
- Velikonoční výstavku uspořádáme v měsíci březnu.
- V květnu pojedeme navštívit děti ze ZŠ v Blatci u Olomouce.
- Ke Dni dětí uspořádáme závody na kolech, koloběžkách a kolečkových bruslích.
- V měsíci červnu budeme poznávat blízké okolí Bruntálu. Navštívíme Razovou, Mezinu a Roudno.

Zdeňka Lukeštíková, vedoucí vychovatelka

Poznáš známé přísloví ?

Přenos informace od jedince s kalorickým deficitem k jedinci s kalorickou potřebou již saturovaným je blokován.

(ířěven umévodalh ýtys)

Připravil Jiří Schneider

ZÁKLADNÍ ŠKOLA BRUNTÁL, OKRUŽNÍ 38, příspěvková organizace
Telefonní seznam 2007/2008

Klapka	Přijmení a jméno	Zařazení	Telefonní číslo
85	Balušková Zuzana	3.B	554 231 185
64	Bešíková Marcela	vedoucí šk. jídelny	554 231 164
61	Bílka Luděk	školník	554 231 161
66	Buráňová Alena	výchovný poradce	554 231 166
99	Cyprichová Hana	asistentka	554 231 199
82	Dluhošová Sylvie	1.A	554 231 182
78	Dvořáková Anna	uklízečka	554 231 178
94	Furmanová Stela	M - RV	554 231 194
77	Gajdíková Vlasta	M- HV	554 231 177
74	Hájek Leoš	4.B	554 231 174
88	Hegrová Radka	uklízečka	554 231 188
72	Hudečková Dáša	5.A	554 231 172
76	Javůrek David	informatika	554 231 176
79	Jelínková Eva	ČJ - VV - PČ	554 231 179
71	Jurková Ivana	5.B	554 231 171
77	Kalová Petra	třídní uč. 8.A (Z-OV-PŘ)	554 231 177
78	Kozáková Ludmila	uklízečka	554 231 178
70	Krakovský Zdeněk	třídní uč. 8.B (ČJ-D-PČ)	554 231 170
94	Kroutilová Martina	třídní uč. 7.B (M-F)	554 231 194
63	Krpcová Jana	ekonomka	554 231 163
80	Křenková Irina	1.B	554 231 180
89	Lukeštíková Zdena	vedoucí šk. družiny	554 231 189
69	Mikulec Michal	angličtina	554 231 169
75	Niesnerová Eva	třídní uč. 9.A (M-F)	554 231 175
78	Nováková Daniela	uklízečka	554 231 178
62	Novotná Jindra	zástupkyně ředitele (M-F)	554 231 162
71	Ondra Vlastimil	asistent (5.B)	554 231 171
68	Osobová Renáta	třídní uč. 6.B (Aj)	554 231 168
75	Pavlíková Martina	třídní uč. 7.A (TV, Př)	554 231 175
90	Pillarzová Jana	vychovatelka šk. družiny	554 231 190
70	Pizur David	třídní uč. 6.A (IN-D-OV-NJ, webmaster)	554 231 170
84	Procházková Vlastimila	1.B	554 231 184
67	Sedláková Dagmar	hudební vých. - ruský jazyk	554 231 167
83	Schneider Jiří	2.A	554 231 183
68	Stachová Jitka	německý jazyk	554 231 168
69	Strohnerová Hana	třídní uč. 9.B (Aj)	554 231 169
73	Šarmanová Yvona	4.A	554 231 173
88	Švecová Jana	uklízečka	554 231 188
86	Škárková Pavla	vychovatelka šk. družiny	554 231 186
81	Wezcerková Silvie	3.A	554 231 181
65	Zaoral Jan	ředitel školy (M)	554 231 165
	KUCHYŇ:		
92	Majáková,Nyklová,Silnicová,Pa		554 231 192
93	Byt školníka		554 231 193
91	TĚLOCVIČNA - kabinet přízemí	198	554 231 191
91	TĚLOCVIČNA - kabinet přízemí	198	554 231 191

PŘEHLED ZÁJMOVÝCH KROUŽKŮ

ve školním roce 2007/2008

Název	Den (čas od –do)	Vyučující	Počet žáků
ZÁJMOVÉ ÚTVARY			
Moderní gymnastika	Po (14:30 – 16:30)	S. Weczerková	
Moderní gymnastika	Pá (13:30 – 15:30)	S. Weczerková	
Košíková – 2. tř.	St (13:30 – 14:30)	I. Křenková	
Pohybové hry – 4. tř.	Čt (13:30 – 14:30)	L. Hájek	
Zem. – ekologický kr.	Po (14:00 – 15:00)	P. Kalová	
Plavání (1 x za 14 dní)	Út (13:15 – 15:00)	S. Dluhošová	
Plavání (1 x za 14 dní)	Út (13:15 – 15:00)	Z. Balušková	
Plavání (1 x za 14 dní)	Út (13:15 – 15:00)	L. Hájek	
Plavání (1 x za 14 dní)	Út (13:15 – 15:00)	I. Křenková	
Plavání (1 x za 14 dní)	Út (13:15 – 15:00)	Y. Šarmanová	
Zdravotní kroužek	Čt (15:00 – 16:15)	Z. Lukeštíková	
Stolní tenis	Út (15:00 – 16:30)	J. Pillarzová	
Hudebně-dramatický	St (15:00 – 16:10)	P. Škárková	
Orientační běh	St (15:30 – 17:00)	P. Řeháček	
Floorball	St, Čt (14:00 – 15:00)	M. Pavlíková	
Aj – 2. ročník	Po (11:50 – 12:50)	M. Mikulec	
Aj – 2. ročník	Pá (11:50 – 12:50)	J. Schneider	
Aj – 1. ročník	Pá	E. Niesnerová	
Fotbal	Pá (07:00 – 07:45)	P. Zatloukal	
Keramika	Čt (13:15 – 15:00)	D. Hudečková	
Matematika – 9.A	Po (07:00 – 07:45)	E. Niesnerová	
Matematika – 9.B	Po (14:00 – 14:45)	E. Niesnerová	
Čj - reedukace - 7.A,B	St (07:15 – 07:45)	A. Buráňová	
Kroužek ml. přátel přírody	Út (16:00 – 17:45)	L. Bílka	
Čj - reedukace - 8.A,B	Čt (07:00 – 07:45)	Z. Krakovský	
Pohybové hry – 1.tř.	Po (13:30 – 14:30)	S. Dluhošová	
Hudebně – dram. kroužek	St (15:00 – 16:15)	P. Škárková	
Pohybové hry – 1.tř.	Po (13:30 – 14:30)	V. Procházková	
Pohybové hry – 4.tř.	Čt (13:30 – 14:15)	L. Hájek	
Orientační běh	Pá (18:00 – 19:30) od listopadu	R. Kolář	
Orientační běh (sraz u rybníka)	Út (16:00 – 18:00)	R. Kolář	
Orientační běh (sraz u rybníka	Čt (16:00 – 17:00)	R. Kolář	

APRO
TISKÁRNA
GENERÁLNÍ SPONZOR ČASOPISU ČTVERKA

ČTVERKA

Časopis ČTVERKA č. 20 (říjen 2007)
Školní časopis Základní školy Bruntál, Okružní 38, příspěvkové organizace
Oficiální webové stránky školy: *www.zsbrok.cz*, e-mail: *4tverka@centrum.cz*.
Tisk a grafické zpracování: *Tiskárna APRO, Bruntál, Ruská 10*, email: *apro@iol.cz*.
Náklad: *550 výtisků*.